

Leefomstandigheden van de minderjarige

Het onzichtbare deel van de ijsberg

Zo groot als de tolerantie is ten aanzien van seks tussen volwassenen, zo afkeuringswaardig is seks met minderjarigen. Ik meen dat met mij de meeste mensen met grote afschuw kennis nemen van kinderpornografie. Inmiddels heeft het ook weer eens de aandacht van onze regering. Op dinsdag 7 oktober 2008 heeft de Staten een initiatiefwet van één van de fracties aangenomen, waarin onder de strafbepaling van kinderpornografie een bestandsdeel is toegevoegd: 'schijnbare betrokkenheid'. Deze betreffende toevoeging is in de wet opgenomen om virtuele kinderpornografie tegen te gaan. Door deze specifieke toevoeging is namelijk de bewijslast voor het openbaar ministerie aanzienlijk verlicht.

Door mr. Gerrit Scheper

Het is strafrechtelijk gezien niet langer meer noodzakelijk om aan te tonen dat het bij een bepaalde afbeelding om een 'echt' kind gaat. Achterliggende gedachte is dat door de globalisering, en de steeds sneller werkende digitale snelweg, op een effectievere wijze de virtuele kinderpornografie aan kan worden gepakt. Een afbeelding van een kind die bewerkt is met bijvoorbeeld het programma 'Photoshop' of zelfs een niet echt bestaand kind dat volledig door een beeldbewerkingsprogramma is vervaardigd, kan nu strafrechtelijk sneller worden vervolgd en bestraft worden met ten hoogste een gevangenisstraf van vier jaren respectievelijk zes jaren of een geldboete van ten hoogste honderdduizend gulden.

Inderdaad valt deze toevoeging alleen maar toe te juichen, ware het niet dat onze eigen echte landskinderen te pas en te onpas worden mishandeld, mis-

bruikt of anderszins schade worden toegebracht, nog wel zonder dat hier tegen op een adequate strafrechtelijke wijze wordt opgetreden. Op grond hiervan neem ik de aan de wet toegevoede woorden toch met enige verontwaardiging waar. Het kan immers niet anders zijn, dan dat wij ons allen bewust zijn van de hierboven bedoelde ontoelaatbare situaties.

Snoepje

Een schooljuffrouw vertelde mij onlangs over een geval van een tienjarig meisje dat door een ander kind op school tot het uiterste toe is uitgedaagd om snoepgoed tot haar te nemen. Dit snoepgoed bevatte drugs, dan wel vergif, wat tot gevolg had dat het slachtoffer met spoed naar de 'intensive care' van het ziekenhuis moest. Ik vraag mij dan in alle bescheidenheid af: Hoe moeten we dan nog onze eigen onschuldige kinderen

beschermen tegen zulke uiterst gevaarlijke en onmenselijke praktijken? Hier moet namelijk met voorbedachte rade te werk zijn gegaan door een kind van nauwelijks tien jaar oud. De volgende vraag die in mij opkomt is de vraag hoe dat tienjarige kind aan dat vergiftigde snoepgoed is gekomen. Het lijkt mij zeer waarschijnlijk dat er een oudere persoon aan te pas is gekomen. Het is te gek voor woorden dat zulke gevallen zich binnen onze samenleving ongestoord kunnen voordoen. Zijn we met z'n allen aan het slapen geslagen of achten wij de fundamentele rechten van het kind van ondergeschikt belang?

Vaak is deze handelswijze ook het geval bij andere soorten mishandeling en/of misbruik van kinderen die zichzelf nog niet goed kunnen verweren tegen alle typen van valse voorwendselen die tegen hen worden gebruikt. Incest, vroegtijdige zwangerschappen en mishandeling zijn bijna aan de orde van de dag op ons "Dushi Kòrsou".

Verkrachting

Geloof u mij dat er zelfs gevallen bestaan waarbij kinderen voor straf met bloedheet water worden overgoten en tot bloedens toe geslagen worden met de bekende 'palu di funchi'. Dit gebeurt anno 2008. Om maar niet inhoudelijk te hoeven spreken van de vele gevallen waarbij kinderen worden verkracht door ouders en vervolgens nog eens te horen krijgen dat het helemaal niet is gebeurd. Of dat het er zo aan toe hoort te gaan, of dat wanneer zij hun mond opendoen zij een goed pak slag kunnen verwachten. De gevolgen hiervan moge duidelijk zijn. Kinderen groeien op met zeer belastende ervaringen die zich pas op veel latere leeftijd later openbaren. Ondertussen is een dergelijk kind dermate afschuwelijk verminkt en psychisch beschadigd, dat anderen zich weer afvragen waarom dat kind zo lastig en vervelend is. Het kind wordt zo totaal haar fundamentele rechten ontnomen op een gezonde verzorging en opvoeding. Naar mijn bescheiden mening kunnen dergelijke omstandigheden door geen fatsoenlijk denkend mens worden goed gesproken. Immers, mochten dergelijke situaties zich dreigen voor te doen, dan dienen deze situaties onmiddellijk door de daartoe opgeleide deskundigen te worden aangepakt. In ieder geval kunnen wij ons niet (langer meer) veroorloven om al-

lerlei vormen van drogredenen te blijven verschuilen. Het ware maatschappelijk probleem moet bij de horens worden gevat.

Doofpot

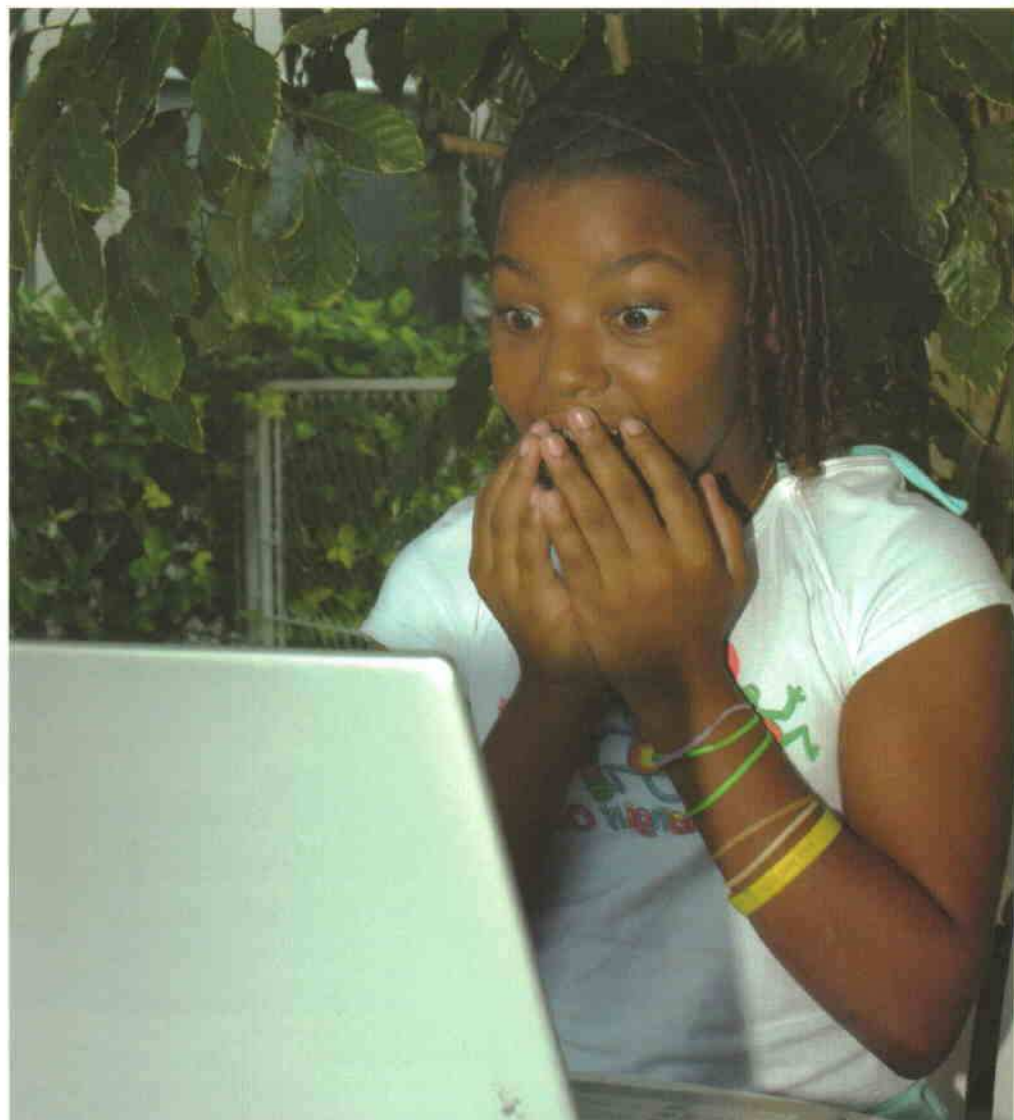
In menige geheugen zal het volgende geval gegrift staan. Een vijfjarig kind was twee jaar lang verkracht door een voor haar bekende, althans vertrouwde persoon. Het kind was dusdanig fysiek toegetakeld dat zij zelfs nooit meer het genoegen mag hebben om moeder te worden als zij dit nog zou wensen. Ook dit geval is in de doofpot gestopt. Met andere woorden, nadien is nimmer meer iets vernomen over het betreffend kind of de dader. Tijd heelt lang niet alle schadelijke gevallen.

Weliswaar heeft dit geval op dat specifiek moment in tijd veel emoties losgemaakt bij anderen, die jaren lang hun eigen geval hadden verzwegen en toen pas de kracht kregen om zo ook naar voren te komen met hun eigen afschuwelijke verhaal. Destijds was duidelijk

dat de samenleving even behoorlijk was geschokt, maar net als zo vaak het geval is binnen onze maatschappij, zijn de losgemaakte emoties van al deze personen even snel weer vergeten. De trein des levens stopt kennelijk nergens voor en dendert gestaag voort. Onaanvaardbaar voor al diegene die hieronder hebben geleden en/of wellicht nog lijden. Slechts af en toe is het topje van de ijsberg zichtbaar, laat staan wat er allemaal onder zit.

Virtuele kinderen

Reden voor mij om de volgende gerechtvaardigde vraag te stellen: wat is het werkelijke doel van het wettelijk beschermen van virtuele kinderen, die in vele gevallen niet eens echt bestaan maar met computerprogramma's zijn getekend? Terwijl wij overduidelijk niet eens in staat blijken te zijn om ons eigen echte kinderen, van vlees en bloed, op een deugdelijke wijze te beschermen. Deze vraagstelling komt bij mij niet op om de regering in haar werk te willen frustreren, maar uit-

sluitend om kritisch te zijn tegenover omstandigheden waarbij kinderen met grove lichamelijke en psychische verminkingen hun jonge leven moeten voortzetten. Regelmatig wordt de hulp van deskundigen, zoals professionele gedragstherapeuten, deze verminkte kinderen ontnomen. Dit komt omdat soms hele families op het kind inpraten alsof het een en ander niet echt zou zijn gebeurd, of omdat de familie wegens schaamte de mishandeling niet wil openbaren. Alweer is dan het kind de dupe en worden haar fundamentele rechten letterlijk nog eens vertrappt.

Prioriteiten

Het moge duidelijk zijn dat het belang van het kind altijd voorop dient te staan en zeer zeker niet dient te bezwijken voor schaamtegevoelens van anderen. Onze bewindvoerders stellen naar mijn oordeel al jarenlang verkeerde prioriteiten.

Telkens wordt door deze machthebbers verwezen naar de volgende generaties die het zullen moeten gaan doen, terwijl de machthebbers zelf deze jonge kinderen onvoldoende bescherming bieden.

Het lijkt alsof het zonder eten en drinken naar school gaan en alsof de vele gescheiden ouders of eenoudergezinnen niet zoveel meer voorstellen. Daar zijn we blijkbaar al aan gewend. De waardigheid van een kind begint echter met een fatsoenlijke huishouding, verzorging en opvoeding, waarbij voedsel en drank en een harmonieuze gezinsleven geen overbodige luxe zijn, maar eenvoudigweg primaire levensbehoeften waarop ieder kind recht heeft.

“Hulp in een vroeg stadium kan enkel ten goede komen van het kind.”

Door de juiste afwegingen en keuzes te maken kan er veel ellende worden voorkomen. De bestedingen van de buitenlandse subsidies moeten dan wel op de plaats terecht komen waarvoor ze zijn bestemd. Hoe minder tussenschakels, hoe beter. Zonder verwijtend naar een

persoon of instantie in het bijzonder te willen zijn, ben ik voorstander van het idee dat de financiële middelen vanuit de buitenlandse instanties direct worden verstrekt aan de organisaties die integer werk verrichten ten behoeve van deze hulpbehoevende minderjarige kinderen. Het onrechtmatig zakkenvullen of ‘kleefgedrag’, door sommigen gepleegd, moet eindelijk eens een halt worden toegevoerd. Het is te schandelijk voor woorden dat wij pretenderen waardig genoeg te zijn om onze eigen boontjes te doppen, terwijl ondertussen voor een ieder duidelijk is dat het geld niet (volledig) komt waar het zijn moet. Ook niet met allerlei commissies die ook nog eens kostbaar zijn. Onze landskinderen verdienen een beter lot.

Kinderorganisatie

Mochten er wetten dienen te worden verscherpt, dan zijn dat naar mijn mening juist die wetten die de politie verplichten om, zodra tegen een jongere een proces-verbaal wordt opgemaakt of een jongere in verzekering wordt gesteld, de organisatie die voor de kinderrechten opkomt, wordt ingeschakeld. Bedoelde organisatie zal zich met civiele, alsook strafrechtelijke zaken, moeten bezighouden.

De door mij beschreven kinderorganisatie zal onmiddellijk een onderzoek moeten instellen naar de leefomstandigheden van de minderjarige en goed onderbouwde adviezen dienen uit te brengen aan de instanties, die een oordeel over de minderjarige moeten vellen. Voordeel van een dergelijke aanpak zal tevens kunnen zijn dat die organisatie meteen kan zien of de gezonde ontwikkeling van het kind op enige wijze wordt bedreigd. Hulp in een vroeg stadium kan enkel ten goede komen van het kind. Hierbij zal relevante informatie dienen te worden verzameld omtrent de persoon van de jongere, de school, de thuissituatie en de vrijetijdsbesteding van de desbetreffende minderjarige. Bij een dergelijke aanpak kan worden gekeken naar wat een zo passend mogelijke oplossing is voor die betreffende minderjarige. Dit dient niet per definitie een straffende aanpak te zijn. Een structurele begeleiding kan doeltreffender zijn dan simpelweg een bestraffende.

In dit kader moet ook eindelijk eens een waardige jeugdgevangenis worden gebouwd, die opvang kan bieden

aan de jeugdige delinquenten van de eilanden van de Nederlandse Antillen. Hierdoor kan er een einde komen aan onderbrengen van jeugdigen bij volwassen gevangenen die een (ernstig) strafrechtelijk delict hebben gepleegd. Elk weldenkend mens weet immers dat de huidige aanpak water naar zee draagt. Onmenselijk voor de minderjarige, geen verbeterende vooruitzichten, tijdverspilling en geldverspilling. Kortom, het is het scheppen van een groter probleem voor onze samenleving. Als waardige samenleving dienen wij naar deze minderjarigen een verantwoordelijke aanpak te garanderen. Daarbij niet vergetend dat niemand met een slecht karakter is geboren, maar meestal gedurende het leven ongevraagde littekens oploopt, die kunnen leiden naar een andere ontwikkeling als persoon. ■

